

Szűz Mária Húsvétja

Szent Lukács evangéliumát olvasva felfigyelhetünk arra, hogy az evangélista tudatosan összefűzi Jézus földi életének kezdeti történéseit a passióval, és így Szűz Mária szívében és rejtett életében előre átéli Fia szenvedését és halálát. A betlehemi születéskor a teljes kifosztottság, kiszolgáltatottság előre vetíti, hogy ez a Gyermek szegénységre és szenvedésre született. Negyven nap múltán az agg Simeon, megjövendöli: „Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak.” Máriának pedig ezt mondja: „A te lelkedet tör járja át.” (Lásd 2,25-35) Vagy ahogy a tizenkét éves Jézust szülei elvesztik, és három napon át keresik hiába, előre jelzi az Úr halálának és sírban nyugvásának három napját, értetlenségük pedig az apostolok és az emmauszi tanítványok értetlenségét feltámadása után. (Lásd 2,41-50)

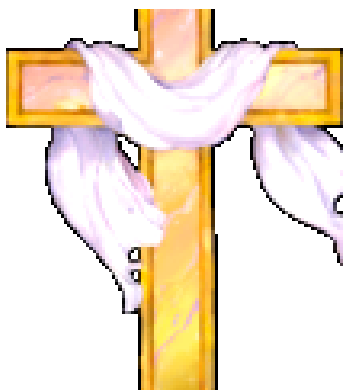
Az egész Lukács-evangéliumot tekinthetjük úgy, mint egy hatalmas ívet, mely Jézus Krisztus emberi életének kezdő- és végpontja: a betlehemi jászol és az üres sír közt feszül. A pólyák Karácsonykor a kiszolgáltatott emberi lét kötelékei, az üres leplek Húsvétkor a megdicsőült istenemberi élet beszédes jelei. Mindkét esetben a jel üressége, önmagában való hétköznapisága és jelentésnélkülisége válik nagyon is sokat mondóvá a hívő értelem számára, s tárja fel előtte Isten dicsőségének az emberi dicsőségtől olyannyira különböző természetét.

Mária hitének – akár csak az angyali üdvözetkor – a feltámadásra vonatkozóan sem volt szüksége bizonyítékra. Ő egy pil-

lanatra sem szűnt meg bízni abban, hogy Isten hűséges az ígéreteihez. Hogy hogyan fognak ezek az ígéretek teljesedni, azt nem tudhatta, de a szíve mélyén mindvégig ott élt a bizonyosság, hogy Jézus ügyében a végső szót nem a zsidó főpapok, nem is Pilátus, hanem a mindenható Isten mondja ki, aki Úr a halál fölött is.

Ezért is nem olvasunk arról az evangéliumban, hogy feltámadása után Jézus megjelent volna szent Anyjának. Igaz, hogy a ferences rózsafüzér egyik titka így szól: „Aki neked, Szent Szűz, feltámadása után először megjelent”, csakhogy ennek a rózsafüzértitoknak nem történetiségében, hanem lelki tartalmában van igaza, mint a példabeszédeknek. Nem a megjelenés ténye a fontos, hanem az a mélységes szeretetkapcsolat, mely Jézust az ő szentséges Anyjához fűzte. Gondoljunk csak a kilenc hónapra, amíg Mária a szíve alatt

hordozta a magzat Jézust, meg arra a harminc együtt töltött évre Názáretben! Ezt a még a Jézushoz legközelebb álló apostolokkal szemben is fennálló elsőséget fogalmazza meg a népi jámborság úgy, hogy elképzeli, hogy a Feltámadott mielőtt bárkinek is megjelent volna, titokban megjelent Máriának. A Szűzanyának azonban nem volt szüksége erre a gesztusra, hogy tudja, hol az ő helye – akárhánnyadik volt is a sorban, mindig első maradt. Erős hite, meg nem ingó bizalma az apostolok számára is támaszt jelentett Jézus mennybemenetele után, amikor együtt imádkozva várták az Úr ajándékát, a megígért Szentlelket.

Balázs atyá

Imádság Máriához, a feltámadt Krisztus Édesanyjához

Úgy szerette Isten a világot,
 hogy egyszülött Fiát adta érte.
 Amikor sötétség borult a mindenségre,
 csillagot gyújtott a csillagtalan égen.
 Örök szeretettel kiválasztotta Máriát
 hogy Édesanyja legyen szerelmes Fiának.
 Azóta nem rémít a közelgő éjszaka,
 a sötétség rémeitől nem kell többé félnünk.
 Az erős Asszony Szülötte győzött Júda törzéből,
 az éjszaka közepén mint győztes tért vissza.
 Örülj és örvendezz, Boldogasszony, Mária,
 mert rád ragyogott feltámadott Fiad világossága.
 Egyedül a te hited világolt a Kálvária éjszakájában,
 amikor a hit kialudt a földön,
 egyedül a te reményed várta Krisztus feltámadását,
 egyedül a te szereteted volt élő a halál sötét árnyai között.
 Te vagy a mindenség aranymécsese,
 te vagy a fürgeteges viharok éjszakáján a reménysugár,
 mely Isten házának ablakából haza hívogat.
 Te vagy az Asszony, ki meggyújtottad a szombati fényt a földön,
 lágy fényt, szelíd sugárt hoztál a vakok szemének.
 Napba öltözött Úrnő, lábad alatt a Hold,
 csillagkoszorús Asszony, ki győzött az Óskígyó fölött.
 A csillagos égbolt a te oltalmazó palástod,
 a május esti szellő anyai simogatásod.
 Földünk égbenyúló világos szirtje,
 érintetlen hegycsúcs, a bűntelenség tiszta földje.
 Isten arcának anyai mosolygása,
 Szentléleknek finom ezüsthárfája.
 Téged köszöntünk, Esthajnalcsillag,
 hozzád menekülünk szorongattatásainkban, Jézus Édesanyja.
 Köszöntünk, megtestesülésnek szent öle,
 Isten legszentebb titkának hűséges őrzője.
 Veled dicsőítjük a fényesség forrását,
 Atya, Fiú, Lélek szent Háromságát:
 Dicsőség az Atyának és Fiúnak
 és Szentlélek Istennek,
 Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor
 és mindörökkön-örökké, ámen.

Boldog II. János Pál pápa. Május 1-jén a sok ezer zarándok részvételével bemutatott pápai mise keretében XVI. Benedek pápa boldoggá avatta elődjét, II. János Pált. A boldoggá avatás után a Szent Péter-bazilikát felkereső hívek a Szent Sebestyén-oltárnál róhatják le tiszteletüket Boldog II. János Pál földi maradványai előtt. *Angelo Comastri* bíboros, a pápa vatikánvárosi helynöke az alábbi imádságot tette közzé a boldoggá avatás alkalmából:

Boldog János Pál, a mennyek ablakából add ránk áldásodat! Áldd meg az egyházat, amelyet annyira szerettél, amelyet szolgáltál és vezettél. Bátisan ösztönözted, hogy haladjon előbbre a világ útjain, hogy elvigye Jézust mindenkihez és mindenkit elvezessen Jézushoz. Áldd meg a fiatalokat, akiket szenvedélyesen szerettél. Eszközöld ki, hogy ismét álmodjanak, hogy ismét feltekintsenek az égre, hogy megtalálják a fényt, amely megvilágítja itt lent az élet ösvényeit.

Áldd meg a családokat, áldj meg minden családot! Te megérezted a sátán támadását ez ellen az értékes és nélkülözhetetlen égi szikra ellen, amelyet Isten gyújtott meg a földön. János Pál, imáiddal oltalmazd a családokat!

Imádkozz az egész világért, amelyet még mindig feszültségek, háborúk és igazságtalanságok sújtanak. Te küzdöttél a háború ellen, szorgalmaztad a párbeszédet és elhintetted a szeretet magvait: imádkozz érteink, hogy mi is fáradhatatlanul a béke munkásai lehessünk.

Boldog János Pál, a mennyek ablakából áraszd ránk mindnyájunkra Isten áldását. Amen.

Cigány lovagok avatása Szentkúton.

Az első és egyelőre egyetlen boldoggá avatott cigány ember, *Boldog Ceferino Gimenez Malla* vértanú emléknapiján, május 4-én *Beer Miklós* váci püspök Mátraverebély–Szentkúton lovaggá avatta a boldogról nevezett cigány lovagrend első kilenc tagját, köztük *Pintér Szabolcs* nagymes-

tert, aki a társadalmi felzárkózásért felelős államtitkárság tanácsadója.

A Boldog Ceferinó Lovagrend hivatása a történelmi egyházak és a cigányság közötti együttműködés előmozdítása. A lovagrendnek olyan krisztushívó cigány világiak lehetnek a tagjai, akik hatékonyan közreműködnek a cigányság körében folyó lelkipásztori tevékenységben.

A jelöltek a lovaggá avatást megelőzően lelkigyakorlaton vettek részt, a jelentős részt cigányok lakta Mátraverebély ősi gótikus templomában szentmisét hallgattak, majd másnap a 11 órakor kezdődő püspöki szentmiséhez kapcsolódóan került sor a lovaggá avatásukra.

Boldog Ceferinó 75 éve, a spanyol polgárháború idején szenvedett vértanúságot. A lókereskedő férfit azért börtönözték be és gyilkolták meg, mert egy pap védelmére kelt.

Ferences évforduló Salgótarjában.

Május 15-én lesz 75 éve annak, hogy *Zadravetz István* ferences tábori püspök felszentelte a salgótarjáni Acélgyári úti ferences templomot. Az évforduló alkalmából hálaadó szentmisét mutat be és a várost munkás Szent József oltalmába ajánlja *Beer Miklós* megyéspüspök.

A ferencesek 1932-ben érkeztek Salgótarjába, és a szerzetesrendek feloszlatásáig meghatározó szereplői voltak a város közösségi életének és történelmének. 1950 nyarán azonban a ferenceseket elhurcolták a városból, sokuknak végleg le kellett vetnie a szerzetesi ruhát: autómósónak, műtősségédnek álltak, vagy éppen a recski vagy kistarcsai haláltáborban kényszerültek embertelen körülmények között dolgozni.

A vasárnapi ünnepség egyrészt feleleveníti az egykori barátok emlékét, másrészt templomszentelési ünnep, templombúcsú és hálaadás is.

A hónap ferences szentjei

Cortonai Szent Margit

Toscanában született 1247-ben. Édesanyja elvesztése után egy nemes szolgálatába szegődött, aki a szeretőjévé tette. Margit hívó keresztényként tudatában volt annak, hogy förtelmes bűnben él, de nem volt ereje szembeállni ura akaratával. Kilenc év múltán egy alkalommal hiába várta haza az urat, az nem jött meg, hanem csak a kutyája, amely elvezette meggyilkolt gazdája holttestéhez. A már oszlásnak indult tetem látványa felrázta Margitot, és bűnbánatra indította. A cortonai kisebb testvérekhez ment, és hálából, hogy kiszabadította a bűn kötelékeiből, Krisztusnak szentelte az életét. Egyszer, amikor bűneit siratta, megjelent neki az Úr, és így szólt hozzá: „Margit, ne sírj! Felvettelek a szüzek rendjébe.” Állandó imádságban, elmélkedésben és böjtö-lésben élt, közben hősiiesen gyakorolta a szeretet cselekedeteit, a betegek nek kórházat is épített. Az Eucharisztia és Jézus szenvedésének misztériumai iránt különösen is nagy áhítattal viseltetett. 1297-ben halt meg, emléknapja május 16-án van.

Istenünk, ki nem akard a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen, engedd jóságosan, hogy amint Margit szolgálodat a kárhozat útvjáról irgalmasan az üdvösség ösvényére vezetted, úgy mi is, bűneink rabságából megszabadulva, tiszta szívvel szolgálhassunk néked. A mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Baylon Szent Paszkál

1540-ben született Spanyolországban. Serdülőkorában pásztornak szegődött, s a nyáj őrzése közben az Eucharisztia imádsába merült. Belépett a Kisebb Testvérek Rendjébe, ahol erényekkel és karizmákkal gazdagon szolgált a Egyházat. Dél-Franciaországban az Eucharisziába vetett hite miatt üldözést is szenvedett. 1592. május 17-

én halt meg, ezen a napon tartjuk emléknapját is. Részlet írásaiból:

„Mivel Istennek nagy a kívánsága, hogy ajándékait nekünk ajándékozza, valahányszor kérsz tőle valamit, szíved igen erősen higgye, hogy Isten meg akarja neked adni, amit tőle kérsz. Mert még csak eszedbe sem jutott volna kérni, ha Isten előtte nem biztatott volna, hogy akarj tőle valamit kérni. Készségesebb kérésed meghallgatására, mint te arra, hogy valamit kérj tőle. Inkább az indítson a könyörgésre, hogy Isten szeretne adni valamit neked, mint az, hogy neked szükséged van valamire.”

Sienai Szent Bernardin

1380-ban született Toscanában. Már gyermekkorában megmutatkozott gyors fel-fogóképessége, szorgalma, lelki tisztasága, szeretete és szónoki tehetsége. Az 1400. évi pestis idején minden képzeletet felülmúló hősiességgel ápolta a betegeket. Ezután hónapokra magányba vonult, majd vagyont szétosztva belépett a Kisebb Testvérek Rendjébe. Egész Itáliát bejárva hirdette Isten igéjét és terjesztette Jézus szent Nevének tiszteletét. Az ő tanítványai közül került ki *Kapisztrán Szent János* és *Marchiai Szent Jakab*. 1444. május 20-án halt meg, ez a nap liturgikus emléknapja is.

Részlet a zsolozsma himnuszából:

Oktass, Bernardin: zengje Jézusunknak szent nevét szívünk s nyelvünk, hogyha szólal, és végóránkon ez üdvözítő névre nyíljon az ajkunk!

Hódolat néked, egy igaz Istenség, három személyben ki fennen uralkodsz, s kedves szolgálid aranykoszorúval megkoronázod. Amen.

Forrás: Ferences zsolozsma

A templom misztériuma

11. A szentély

A templom szentélyét a keleti egyházban az ikonosztázion, nyugaton pedig – ugyancsak az ikonosztázion maradványaként – a diadalív, illetve egészen a II. vatikáni zsinatig rács választotta el a hajótól, s ezt az elkülönülést tovább hangsúlyozta a néhány lépcsőnyi szintkülönbség. Jézus Krisztus halálával és feltámadásával lerombolta a válaszfalat zsidók és pogányok között, és mindenki számára megnyitotta az utat Istenhez, az Atyához (erre utal az is, hogy Nagypénteken a templom függőnye kettéhasadt), ezért a szentély nyitva áll, ugyanakkor mégis el van különítve a hajótól. Keleten szellemi módon van nyitva a szentély, hiszen miközben fizikailag el van zárva a hívek elől, az ikonosztázion képeinek kánoni elrendezése mégis csak a mennyei liturgiába emeli a szemlélőt.

A hajónak a szentélytől való ilyen elválasztása jól kifejezi, hogy Krisztus földi Egyháza még úton van az örök haza felé, ám élő kapcsolat fűzi az égi Egyházhoz, s a konszekráció és főleg az áldozás pillanatában a hajóban tartózkodó hívek már mintegy az örökkévalóságba emelkednek. Nyugaton a hangsúly a szabad úton van, melyet az is mutat, hogy fizikailag egyre kevésbé válik el a szentély a hajótól, e két liturgikus tér lényeges teológiai, szellemi-lelki különbségét azonban nem szabad elfelednünk. Mind a keleti, mind a nyugati templomépítéssel és liturgikus lelkiség a maga sajátos módján tanúskodik arról, hogy az ószövetségi szentek szentje a keresztény templom szentélyében nyerte el beteljesedését: Jézus Krisztus által szabad utunk van az Atyához, szívben már odafönt kell lennünk (ezt fejezi ki az apszis félkupoláján ábrázolt Ég, mely egyben a földi és mennyei liturgia egybekapcsolódását is jelzi), de üdvösségünk még reménybeli, és testünk s vele földi életünk

még nem jutott be az örök szentélybe, a feltámadás dicsőségébe.

A keresztény templom apszisát „szentek szentjének”, illetve szentélynek (*sanctuarium*) is nevezzük, és ez a név fejezi ki a keresztény templom legmélyebb misztériumát: azt, hogy Jézus az ő húsvéti misztériumával nem lerombolta az ószövetségi templomot és annak szentélyét, hanem saját magában beteljesítette. A Zsidókhöz írt levélben olvashatunk arról, hogy az ószövetségi templom szentélye és az ószövetségi áldozatok próféciaként volt hivatva bemutatni azt, ami Jézus Krisztus keresztáldozatában egyszer s mindenkorra beteljesedett: „A második részbe (a szentélybe) csak egyszer egy évben, egyedül a főpap lépett be, mégpedig azzal a vérrel, amelyet a maga és a nép bűneiért áldozott föl. Ezzel azt jelezte a Szentlélek, hogy a szentek szentjébe vezető út nem nyílik meg addig, amíg az első sátor fönnáll. Ez a jelen időre vonatkozik. Ott olyan ajándékot és áldozatot mutatnak be, melyek a bemutatót lelkiismeretben nem tehetik tökéletessé. Hiszen csak testi szertartások... és csak az újjárendelésig köteleznek.” (Zsid 9, 6-10)

A Szentlélektől megvilágosított apostoli Egyház felfedezi, hogy Jézus minden főpap fölött áll, ugyanis neki személyében nem kellett bemennie az Istenhez, hogy engesztelő áldozatot bemutatva megszerezze tőle a bocsánatot, mert mindig is ott volt: a világ teremtése előtt, a földön járva, a kereszten haldokolva és dicsőséges feltámadása után egyaránt. Ezért kezdődik ezzel a megállapítással a Zsidókhöz írt levél: „Ugyan melyik angyalnak mondta valaha Isten: »Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged«? Vagy pedig: »Én atyja leszek, ő meg a Fiam«?» (Zsid 1,5) Ugyanakkor Jézus testében bement az Istenhez, amikor az Atya elfogadta engesztelő áldozatát, és testét a Szentlélek erejével kihozta a halálból, és örökre megdicsőítette.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK

A Család Éve alkalmából ebben a rovatunkban Balázs atya *Názáret iskolája* című könyvének új kiadásából közlünk részleteket.

Az elköteleződés szükségessége

A keresztény élet örömben kezdődik. Aki nem az örökkévaló szeretet sodrába kerülve lép az oltárhoz házasságot kötni, aki nem ezzel az örömmel jelentkezik szerzetesnek, papnak, az inkább ne is menjen oda. Szabadon, örömmel, teljes lényünkkel választunk egy utat, és elindulunk rajta. Ahogy azonban haladunk előre, ez az út mind keskenyebb és keskenyebb lesz, míg végül egy egészen szűk és meredek ösvényé alakul. Örömmel vállalkoztál erre az életformára, örömmel választottad éppen ezt a nőt, ezt a férfit, ezt a közösséget. És egyszerre csak azt érzed, hogy egyedül maradtál. Hogy akiket szerettél, többé nem értenek meg, mint régen. Már nem kapsz annyi szeretet, amennyire szükséged volna.

Ne ijedj meg, előbb-utóbb minden út összeszűkül. Ne fordulj vissza és ne akarj letérni róla. Hamis világba lépnél, becsapnád magad. A második házasság nem házasság, akármit érzel is. Felszentelt papként, örökfogadalmas szerzetesként már nem lehet „pályát módosítani”, csak megfutamodni. Szent Pál tanítását az hitelesítette, hogy élete végén leírhatta: „A pályát végigfutottam.” (2Tim 4,7) Nincs alternatíva, meg kell maradni az úton, kerül, amibe kerül. Rá kell hagynod magad öntudatlanul is a szeretet Istenére, aki nem a pusztulásodat, hanem a növekedésedet, a bőségesebb életedet akarja. Ki kell bírni ezt a levegőtlenséget, ezt a vákuumot, s egyszerre csak eláraszt a békesség, és a szűk ösvény tágas bemenetellé (vö. 2Pét 1,11) lesz. Ez tapasztalati tény.

Széles az út, amelyre az van kiírva: szabadság, és mégis a tökéletes rabságba visz. Ellenben nagyon keskeny az az ösvény, amely az igazi szabadságra vezet. Ezért jó, ha igát viselsz kora ifjúságodtól fogva (vö.

Siralm 3,27). Az Úr igája először nem édes és nem könnyű, de viseld csak, mint egy igavonó állat. Húzd az Úr igáját, örülj, hogy befogott; egyszer csak olyan könnyű lesz és olyan édes, hogy elsírod magad.

Minden divatos szólammal, tendenciával szemben állítom, hogy kell egy alapvető döntés az életünkben, ami konkrét formában megjelenik a mindennapjainkban, és fenn is tartható. Ahogy a régiek mondták: „Tartsd meg a rendet, s a rend megtart téged!” Ehhez szükséges az örökfogadalom. Ez lehet a házassági eskü, az ünneplés szerzetesi fogadalom, a papi fogadalom vagy egy titokban letett magánfogadalom. A lényeg, hogy a határozott és végérvényes döntés minden keresztény életében nélkülözhetetlen: „Uram, a tiéd vagyok itt, ebben a környezetben, ebben az életállapotban, ezek között a körülmények között, s akármi lesz is, én szüntelenül a tiéd akarok lenni, most, mindig és örökkön-örökké.”

Ezzel persze még senki nincs élete végéig bebiztosítva, ám e döntés nélkül, még ha nem követ is el nagy bűnöket, óhatatlanul maga körül forog, s nem tud megkapaszkodni a létezésben. A nehézségek, kísértések, próbatételek előbb-utóbb elkövetkeznek az életében. Ha ezekben az alapdöntésen, a hűség igenjén belül igyekszik helytállni, akkor nyert ügye van, még ha esetleg egyszer-egyszer alul is marad a bűnnel vívott küzdelemben. Ha viszont hagyja megkérdőjelezni azt az egyszer határozottan és véglegesen kimondott igent, akkor el van veszve.

Egy életszentség van: a konok hűség. Láttam cédrusokat kidőlni, zseniket elsivárosodni, csillagokat lebukni az Egyház egéről – egyre jobban szánom őket. Láttam ugyanakkor jóval szerényebb képességű, egyszerű papokat, szerzeteseket, híveket is ragyogó hűségben. Ők azok, akik engedelmességük, áttetsző életük által fönntartják az Egyházat a világ végezetéig.

Fr. Barsi Balázs OFM

Balázs atya válasza

Kérdés:

Protestáns testvéreink szerint nincs szükség a szentek közbenjárására, mert egyetlen közvetítő van Isten és az emberek között: Jézus Krisztus. Mi, katolikusok azzal, hogy a Szűzanyához és a szentekhez könyörgünk, a szenteket nem állítjuk Jézus helyére, Isten és a megváltott ember közé?

Balázs atya válasza:

Protestáns testvéreinknek igazuk van abban – és ezt bizony nekünk, katolikusoknak is tudatosítanunk kell –, hogy azon a szinten, ahol a megkeresztelt ember Jézus Krisztus érdeméből, a megszentelő kegyelem révén részesül az isteni természetből, a teremtő Isten és a hívő lélek közé nem állhat senki és semmi.

Ugyanakkor ez nem ellenkezik a szentek helyes tiszteletével, hiszen a szentekhez való fordulás nem áll Isten és az hívő lélek kizárólagos kapcsolatának útjába. Csupán arról van szó, hogy az ember közösségi és történelmi lény, ezért az isteni kegyelem hozzánk való eljuttatásába Isten a kezdektől fogva mind a mai napig belevon más embereket is. Ez a szentek közösségének és a szentekhez való fohászkodásnak is az alapja.

Egyszer egy protestáns testvérem lelkesen számolt be arról, hogy Billy Graham igeszoigálata által mekkora kegyelmet kapott Istentől. Ezzel ő is elismerte, hogy nem közvetlenül Istentől, hanem egy ember közvetítésén keresztül részesült ebben a kegyelemben.

Mi, akik beleszülettünk a Katolikus Egyházba, szinte olyan természetességgel fordulunk bajainkban a szentekhez, mint a szüleinkhez vagy idősebb testvéreinkhez, kérve segítségüket, pártfogásukat, közbenjáró imádságukat. Ha nem lehetne kéréssel fordulni a szentekhez, ez azt jelentené, hogy beszélni sem lehetne velük. A szentek

közössége azonban azért is közösség, mert tagjai élő kapcsolatban vannak egymással.

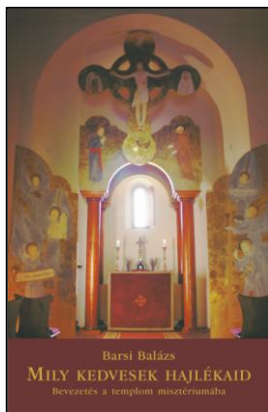
Az üdvözültek, a szentek ugyanazon világrendbe tartoznak, mint mi, akik a földön élünk, vagy akik a tisztulás állapotában vannak: mindnyájan ugyanarra a Szőlőtőre vagyunk ültetve, és ugyanazon isteni Szeretet jár át bennünket.

A Szentírásban számos példát találunk arra, hogy Isten előtt kedves a szentek közbenjárása, gondoljunk csak Ábrahám alku-dozására Szodomáért (lásd Ter 19). A legnagyobb ajándékot Isten a Boldogságos Szent Szűz közreműködésével adta nekünk, akinek igenje által testesült meg Isten Fia a földön, ezért az ő közbenjárása kiváltképp kedves Jézus Krisztus előtt. Ha kétezer évvel ezelőtt Jézus meghallgatta az ő másokért való kérését, például amikor a kánai menyegzőn elfogyott a bor (lásd Jn 2,3-5), vajon ma miért ne hallgatná meg, ha őhozzá fordulva kérünk lelki adományokat (tudva, hogy nem ő a Teremtő, hanem teremtmény, aki Teremtőnk anyjává lett)? Közbenjárását kérni annyit is jelent, hogy ő velünk imádkozik, ahogy tette Pünkösd előtt az apostolokkal (vö. ApCsel 1,14).

Boldog John Henry Newman, akitől anglikán korában oly távol állt a Szűzanya és a szentek tisztelete, az ókeresztény iratok alapos tanulmányozása során meggyőződött arról, hogy a a szentekhez való könyörgés nem a Római Egyház által később kitalált gyakorlat, hanem a keresztény hit egyik legősibb megnyilvánulása, melyet a reformáció egyházai – a szentek tiszteletének középkor végi túlbujánzására való ellenhatásként – mindenestül elvetettek.

Ezért is imádkozzuk nap mint nap a rózsafüzért, illetve énekeljük május hónapban a lorettói litániát, a Szűzanyát köszöntve és közbenjárását kérve. Hiszem, hogy ez kedves Isten előtt, és majd a fel-támadás után is beszélgethetek a Szűzanyával, kedves szentjeimmel és rég meghalt őseimmel is.

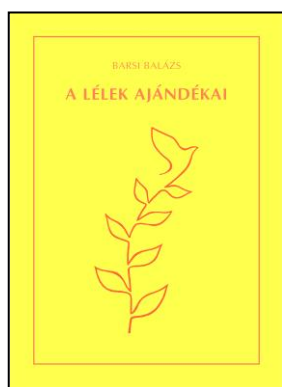
KÖNYVESPOLC

Szeretettel ajánljuk Olvasóink figyelmébe a Szent István Könyvhét alkalmából megjelent legújabb kiadványainkat.

A *Mily kedvesek hajlékaid* című kötet Balázs atyának a templom misztériumába beavató, az Új Ember hetilap hasábjain részletekben hétről hétre megjelent és lapunkban is rendszeresen olvasható tanulmánya könyv alakban. Ajánljuk mindazoknak, akiket egy templomnak nemcsak a külső-belső szépsége, építészeti és kulturális értéke ragad meg, hanem kapuján belépve hitükben és keresztény identitásukban is szeretnének megerősödni.

A kötet kedvezményes ára: **700 Ft.**

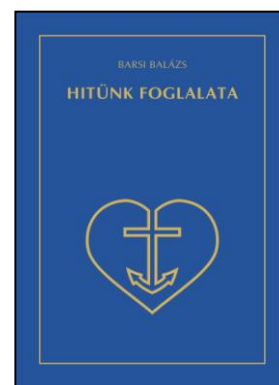

Aki igazi lelki életet, vagyis teljes emberi életet akar élni a Szentlélek hatása és vezetése alatt, nem nélkülözheti a Lélek ajándékait. A kereszténység ugyanis nem vallás csupán, nem filozófia, nem teológiai rendszer, hanem Isten gyermekeinek új minőségű élete a Szentlélekben. Jézus nekünk is megadja a Szentlelket és vele a hét ajándékot, melyek mindegyike a szeretet megvalósulása és kibontakozása. Erről a hét ajándékról tanít Balázs atya *A Lélek ajándékai* című könyvében, a tőle megszokott lényeglátással és életszerűséggel.

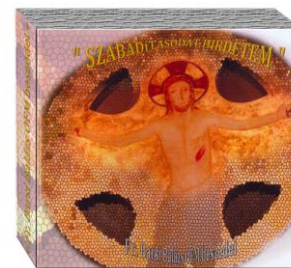
A kötet kedvezményes ára: **600 Ft.**

A Hitvallás hitünk egyik legdrágább szövege. Nincs is sodróbb élmény, mint amikor egész lélekkel mindenki a saját maga életéből mondja: „Hiszek egy Istenben”. A *Hitünk foglalatata* című könyv maga is hitvallás: lapjain Balázs atya nem csupán az Anyaszentegyház hitének legfőbb tételeit foglalja össze az Apostoli hitvallás alapján, hanem egyben rövid foglalatát nyújtja az Egyház hitéből forrászó saját, személyes és szenvedélyes hitének is.

Az új formátumban megjelent kötet kedvezményes ára: **600 Ft.**

Szabadításodat hirdetem címmel közreadjuk Balázs atya Sümegen elmondott, A év vasárnapi homíliáit. A jelenleg négy lemezből álló sorozat az adventi-karácsonyi, nagyböjti, húsvéti, mennybemeneteli, pünkösdi és Szentháromság-vasárnapi beszédeket tartalmazza. A sorozat darabjai – a későbbi bővítésre is gondolva – kapcsos CD-gyűjtőbe rendezve kaphatók, összesen **2000 Ft**-os kedvezményes áron.

Fent ismertetett és további kiadványaink megvásárolhatók a rendházban és a kegytárgyboltban.